

JOGI FÓRUM PUBLIKÁCIÓ

Kisbűncselekmény-e a szabálysértés?

**A szabálysértési és büntetőjogi szabályozás duális fejlődése és az egyes tényállások
különbségei a gyakorlatban**

Szerző: dr. Jámbor Ilona

Gyula, 2017

A szabálysértések elbírálása során számtalanszor felmerül a kérdés: a feljelentésben foglaltak szerint az adott történeti tényállás szabálysértésként bírálendő-e el vagy valamely bűncselekmény törvényi tényállásába illeszthető-e be.

A fennálló helyzet, az elhatárolás nehézségei és annak megoldási módjai egyrészt a szabálysértési jog történeti fejlődésében, másrészt a jelenlegi szabályozás rendszerében jelenleg is fennálló kettősségek talaján közelíthető meg.

Álláspontom szerint a szabálysértések és a bűncselekmények elhatárolásában jelentkező problémák nem érthetőek meg a történeti fejlődés rövid áttekintése nélkül, azok a szabálysértési jog és a büntetőjog közös múltjában gyökereznek. Különös tekintettel arra, hogy a szabálysértési tényállások egy része a büntetőjogi szabályozásból, más része a közigazgatási jog területéről nyert önállóságot.

A szabálysértési, illetve a büntetőjog közös gyökerét jól példázza, hogy a korai büntetőjogi iskolák, valamint szabályozások legtovább addig mentek el, hogy elismerték a cselekmények hármas tagozódását:

Az első francia büntetőjogi kódex (1791), majd a Code Penal (1810) büntett-vétség - kihágás rendszerét rögzítette.

Ekkor azonban még nem ismerték el a közigazgatási szabályok megsértése önállóságának, külön szabályozásának létjogosultságát.

A magyar jogfejlődésben is hasonlóságot mutat a szabálysértési jog fejlődése, s jelentős állomás volt a kihágás önálló jogintézményként való megjelenése, s ennek elfogadása, miután Angyal Pál büntetőjogász megalapozta a közigazgatási büntetőjog elméletét.

Álláspontja szerint a kihágás rendbontó közigazgatás-ellenesség, s a büntetthez hasonlóan jogellenes. A közigazgatás ellenesség itt egyben a közigazgatási büntetőjogba tartozó cselekményeket jellemző materiális ismérv. A büntetőjog materiális eleme társadalomra veszélyességet hordoz, mely a kihágásoknál azonban csekély mértékű. A közigazgatás-ellenesség egyfelől a kisebb fokú társadalomra veszélyesség szinonimája, másrészt a közigazgatás működésének rendjét akadályozó, veszélyeztető cselekményeknek a kifejezője.

A kihágás, mint jogintézmény fejlődésének útja az 1843. évi büntetőjogi törvényjavaslatokhoz csatolt Btk. tervezet 'Toldalékon' át vezetett a magyar büntető törvénykönyv a kihágásokról szóló 1879. évi XL. törvénycikk (a továbbiakban **Kbtk.**) megalkotásáig.

A Kbtk. szabályozása a kihágást a büntetőjog részeként határozta meg.

Arányos büntetési rendszert alakított ki. Kétfajta büntetést honosított meg: elzárást és pénzbüntetést. Általános szabályként érvényesült a behajthatatlan pénzbüntetések elzárásra történő átváltoztatása. Az elzárás azonban nem a határidőhöz kötött fizetés elmaradásán, hanem a pénzbüntetés behajthatatlanságán alapult.

A kódex Különös része: A kihágások neveiről és azok büntetéseiről a kihágások tízféle nemét és az ezekre kiszabható büntetéseket határozta meg.

A Kbt. megalkotásával azonban a kihágásokra vonatkozóan, csupán a súly szerint egységesítési törekvéseket mutatta meg.

A különbözőség determinálta a cselekmények bírói, avagy közigazgatási útra terelését, az ellentmondásos helyzeten azonban továbbra sem tudott úrrá lenni. Egyben volt következetes: a differenciáltságot egy általános szabályozástechnikában próbálta kifejezni. A Kbt. mellett azonban számos más rendelet statuált még kihágási cselekményeket.

A kihágásokra vonatkozó szabályozás következő szakaszában a II. világháborút követően a Kbt. Általános része 1951. január 1-ig maradt hatályban.

A kihágási büntetőjog és a büntető bíraskodás alakulására a jogalkotás két irányban volt hatással.

A dichotomikus rendszert (büntett-kihágás) a bűncselekmények súly szerinti megosztásával A büntetőtörvénykönyv általános részéről szóló 1950. évi II. tv (a továbbiakban Bt.) hívta életre.

A kihágás e szabályozás szerint a büntettel azonos társadalomra veszélyességet hordozott. A különbségtétel csupán a jogkövetkezményekben jelentkezett.

A Bt. hatálya nem terjedt ki a kihágási jog különös részére, ezt általános érvénnyel a bíróságokról és azok eljárásáról szóló 1951. évi 35. tvr. és a végrehajtása tárgyában kiadott 59/1952. MT (KESz) határozta meg. Így a büntett-kihágás megítélésben leginkább a hatáskörrel felruházott fórumoknak, s nem a jogi szabályozásnak jutott a meghatározó szerep.

Továbbra is fenntartotta a közigazgatási és az igazságszolgáltatási, azaz a büntető-bíraskodás párhuzamait, noha ez az 1951. évi III. tv. a Büntető perrendtartás alapelveivel nem volt összhangban.

A bűncselekmények súly szerinti felosztásának megszüntetését, az egységes büntett fogalmon nyugvó anyagi büntetőjog megteremtését követően a szabálysértésekre vonatkozó szabályozás mérföldkövének tekinthető a kihágás intézményének és a kihágási bíráskodásnak megszüntetéséről szóló 1955. évi 17. tvr.

Az 1978. évi IV. törvénnyel életre hívott Büntetőtörvénykönyv, valamint a szabálysértésekről szóló 1968. évi I. tv. hosszabb ideig uralta a magyar jogrendszert, annak ellenére, hogy a szabályozás hiányosságai, illetve ellenmondásai egyre inkább felszínre kerültek. Ebben az időszakban a szabálysértések szabályozása a törvényben foglaltak mellett jelentős részben az egyes szabálysértésről szóló 17/1968. (IV.14.) Korm. sz. rendeleten alapult.

A szabálysértésekről szóló 1999.évi LXIX. tv. és az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII.28.) Korm. sz. rendelet sem szüntette meg a szabálysértési szabályozás kettősségét. Ezt az anomáliát a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. számú törvény (továbbiakban Szabs.tv.) oldotta fel.

A törvény több-kevesebb sikerrel egyúttal megkísérelte összhangba hozni a szabálysértési jogi szabályozást a büntetőjogi szabályokkal.

A Szabs. tv. 29.§ (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a törvény eltérő rendelkezésének hiányában a Btk.-ban meghatározott fogalmakat a szabálysértések elbírálása során mikor és hogyan lehet illetőleg kell alkalmazni. Így a szándékosság és a gondatlanság, a kísérlet, a társtettes és a közvetett tettes, a felbujtó és a bűnsegéd, a hozzátartozó, a csoportos elkövetés, a nagy nyilvánosság fogalmára, a büntethetőséget kizáró vagy korlátozó okokra, a magánindítványra, valamint a Btk. egyes különös részi tényállásaira, melyek szabálysértési tényállásokként is megjelennek: 370. § Lopás, Btk. 371. §

Rongálás, Btk. 372. § Sikasztás, Btk. 373. § Csalás, Btk. 376. § Hűtlen kezelés, Btk. 378. § Jogtalan elsajátítás és a Btk. 379. § Orgazdaság.

A szabálysértés jogrendszerbeli helyére vonatkozó megállapítás sok szempontból ma is érvényes:

„...a közigazgatás szabálysértési joganyagában egyre több a büntetőjogi elem, de a szabálysértési eljárás ennek ellenére is nélkülözi a büntető igazságszolgáltatásban elengedhetetlen garanciákat, szabályokat.”¹

A szabálysértési jogi szabályozása jelenleg is továbbfejlesztésre szorul, s melynek tendenciáit folyamatosan megfigyelhetjük, a szabálysértési törvény és végrehajtási szabályai folyamatosan a törvényalkotó előtt vannak.

Az önálló szabálysértési jog fejlődésére sem korábban, sem napjainkban nem maradt hatástalan a büntetőjogi szabályozás. A szabálysértések köre a fentebb felsorolt átszivárgott tényállásokkal pl. a vagyon elleni cselekmények tekintetében a felemelt értékhatárok miatt, illetőleg az olyan cselekmények melyeknél az erőszakos elem választja el a bűncselekményeket a szabálysértésektől folyamatosan bővült.

Állandó fejlődést tapasztalhatunk, mely a felelősségre vonás módosulására (pl. az 1999. évi LXIX. tv.: az elzárás és közérdekű munka büntetés bevezetése) az eljárás lefolytatásában bekövetkezett változások is hatással voltak.

1 dr. Máthé-Dr. Szabó: A szabálysértési jog problémáiról- Megjelent: Belügyi Szemle 1986/7. 20.o.

A jogalkotókat azonban kettős kihívás elé állította az, hogy a szabálysértést nem kívánták „kis bűncselekményként” kezelni, ugyanakkor bizonyos törvényi tényállásoknál megkerülhetetlen a bűncselekmény és a szabálysértés elhatárolása.

A gyakorlatban a büntetőjogi és szabálysértési kódexek kommentárjai jogegységi határozatok, elvi döntések bírósági határozatok segítik a jogalkalmazót ezekben a kérdésekben, mivel a törvények szövege szükségképpen szűkszavú így mindennapi életben előforduló cselekmények elbírálásához további támpontok segítségére van szükség.

A jelenlegi szabályozás rendszerében sem kerülhető meg a büntetőjoggal való kapcsolat; a szabálysértések és bűncselekmények összehasonlítása - különösképpen az előbbiek utóbbiaktól való elhatárolása -kérdésében.

Mind a Btk. mind a Szabs.tv. szükségképpen törekszik a tömörségre, így a szabálysértések és a hozzájuk sok esetben igen hasonlóan megfogalmazott bűncselekmények elhatárolásának problematikája a gyakorlatban csaknem napi szinten jelentkezik.

A szabálysértések és a bűncselekmények elhatárolási problematikája az egyes tényállások tükrében, figyelemmel a bírósági jogalkalmazás gyakorlatára.

Az alábbi konkrét példák bemutatják, hogy egy-egy cselekmény elbírálása során milyen akadályok, döntési nehézségek fordulnak elő, melyek az elkövetők további helyzetét jelentősen befolyásolják.

Közlekedési szabálysértések elhatárolása

E szabálysértések esetében több mérhető adatot találhatunk, végső esetben szakértő bevonásával tisztázhatóak az egyes kérdések. E cselekmények elbírálásánál elsősorban a bizonyítás jelenti a legnagyobb kihívást és csak elvétve fordul elő az a kérdés, hogy a közlekedési szabályok megszegése szabálysértést vagy bűncselekményt valósít-e meg. Itt elsősorban pl. közút baleset okozásánál a sérülés súlyossága, ittas vezetés esetén az elkövető szervezetében szeszes ital fogyasztásából származó alkohol mértéke dönti el a cselekmény jogi minősítését.

Tulajdon elleni cselekmények

E tekintetben az értékhatár az alapvető elhatárolási pont, azaz az 50.000.-Ft-ot meg nem haladó érték, illetve kár okozása esetén szabálysértés valósul meg.

A Btk.-ból kiindulva további a szabálysértést bűncselekménnyé minősítő körülmények merülnek fel, ha szabálysértési értékre elkövetett lopást bünszövetségben, közveszély színhelyén, üzletszerűen, dolog elleni erőszakkal, zsebtolvajlás útján, egy vagy több közokirat, magánokirat vagy készpénz-helyettesítő fizetési eszköz egyidejű elvételével, helyiségbe vagy ehhez tartozó bekerített helyre megtévesztéssel, vagy a jogosult, illetve a használó tudta és beleegyezése nélkül bemenne, hamis vagy lopott kulcs használatával, lakást vagy hasonló helyiséget az elkövetővel közösen használó sérelmére, vagy) erdőben jogellenes fakivágással követik el.

A gyakorlatban az üzletszerűség az egyik leggyakrabban felmerülő szempont.

A Kúria által hozott 37.BK vélemény szerint:

„ Az üzletszerű elkövetésnél a rendszeres haszonszerzésre irányuló törekvés az elkövető olyan célja, amely vagy a büntetőjogi felelősségre vonás, vagy a megvalósult bűncselekmény súlyosabb minősítésének a feltétele. Ha a rendszeres haszonszerzésre irányuló törekvés - az üzletszerű elkövetés - az alaptényállás eleme, akkor a törvényi tényállás többszöri megvalósítása ellenére bűncselekményegység létesül.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy egyszeri elkövetés esetén ne lehetne ezen bűncselekmény megvalósítását megállapítani, amennyiben fennáll a rendszeres haszonszerzésre törekvés.”

Annak tisztázására, hogy az üzletszerűség, mint minősítő körülmény fennáll- e a tulajdon elleni szabálysértések elbírálásánál az első eldöntendő kérdések egyike, hogy eljárás alá vont személy szerepel-e a szabálysértési nyilvántartásban, adott esetben a bűnelkövetők nyilvántartásában.

Az egyszeri elkövetésnél a rendszeres haszonszerzésre törekvés megállapítása a jelenlegi ítékezésben nem tekinthető gyakorlatnak.

A dolog elleni erőszakkal történő elkövetés megállapítása jelenthet feladatot az elbírálás során.

Korábbi, szabálysértési ügyintézőként munkám során fordult elő, hogy az ismeretlen elkövető szabálysértési értékkel bíró számszáraz lakattal lezárt kerékpárt tulajdonított el. A számszáraz lakat azonban a sértett tanúvallomása szerint rozsdás volt, ami miatt maga is szerszámot tartott magánál, arra az esetre, ha a lakat végül nem nyílna ki, mivel ennek valószínűsége elég nagy volt. Korábban is sokat szenvedett a lakat kinyitásával.

Életszerűbb volt az, hogy a lakatot az ismeretlen elkövető csak dolog elleni erőszakkal tudta eltávolítani, így az ügy áttételére került sor büntetőeljárás lefolytatása végett. Tekintettel arra, hogy

az elkövető kilétére nem derült fény, így a végül büntető eljárásban elbírált esetben megszüntetésre került sor.

Jól példázza ez az eset azonban azt, hogy milyen keskeny a határvonal a szabálysértések és a bűncselekmények között.

További elhatárolási problémát oldott fel a *4/1998 BJE jogegységi határozat*, mely megoldást adott arra az esetre, amikor a cselekmény elkövetésének helyszínén nem merül fel semmilyen erőszakos elem.

A határozat szerint: „a lopás dolog elleni erőszakkal elkövetettnek minősül, abban az esetben is, ha az elkövető a lopás tárgyának megőrzésére szolgáló készüléket (zárat) nem annak birtokbavételekor, hanem a helyszínről eltávozva, később töri fel.”

A szabályozás dinamikáját és a változtatás, a naprakészség folyamatos igényét jól mutatja az is, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi CCXXIII. tv. 2013. július 1. napjával megszüntette a kézpénz-helyettesítő fizetési eszközzel való visszaélés szabálysértési alakzatát, s a továbbiakban a cselekmény a Btk. 193.§ (1) bekezdés a) pontja szerint ugyanilyen megnevezéssel kézpénz-helyettesítő fizetési eszközzel való visszaélésként szabályozza.

A közbiztonságot veszélyeztető, sértő cselekmények elhatárolása

Ezekben az esetekben további problémát jelent, hogy a tanúk vallomásán kívül alig akad olyan bizonyíték, melyre támaszkodhatunk.

Ami a bírósági gyakorlatban az egyik legnagyobb elhatárolási problémát jelenti:
a **garázdaság** szabálysértés, illetve bűncselekményi alakzatának elhatárolása.

Az ugyanazon megnevezéssel szabályozott szabálysértési és a büntető törvényi tényállások megfogalmazásában az alapesetben alig van eltérés, gyakorlatilag egy szó:

A **garázdaság** esetében a tényállások igen közel állnak egymáshoz, így bár első olvasatra szembeszökő, hogy az **erőszak** elválasztja a szabálysértési tényállást a bűncselekménytől az elhatárolás még sem ennyire egyszerű.

A szabálysértés törvényi tényállása:

Szabs.tv 170.§

„Aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.”

A bűncselekmény törvényi tényállása:

Btk.339. § (1) bekezdés

„Aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Mindkét tényállás elkövetési magatartásában szerepel a kihívó közösségellenesség, mely mind erkölcsi, mind jogi szabályok megsértésében megnyilvánulhat. Természetesen nem minden erkölcsi norma megsértése minősül garázdaságnak (pl. udvariatlan megszólítás)

Fentiekből következően abban az esetben ha ez a tényállási elem nem valósul meg a történeti tényállásban, sem szabálysértés, sem bűncselekmény nem állapítható meg.

Így szabálysértés sem volt megállapítható abban az esetben, mikor az ittas állapotú személy a templom kertjében feküdt, gyakorlatilag eszméletlenül. A kihívóan közösségellenes magatartást tanúsító elkövető az állandó bírói gyakorlat értelmében tudatában van annak, hogy cselekedete közvetlenül és durván sérti, vagy sértheti a közösség nyugalma, ám akár személyes motivációból fakadó tettét a közösségi érdekek semmibe vételével hajtja végre. Azonban legalább az eshetőleges szándék szintjén felismerhetőnek kell, hogy legyen cselekményében a közösség nyugalma megzavarása. Az eljárás alá vont személy szándéka azonban nem irányult erre.

A cselekmény elkövetésekor fellelhető erőszakos magatartás tanúsítása sem értelmezhető minden esetben a garázdaság bűncselekményének megállapításához szükséges tényállás elem meglétének.

Az erőszakos magatartás ezen túlmenően a közösségellenességgel egységet alkot. Amennyiben a közösségellenes magatartás abban nyilvánul meg, hogy az elkövető hangosan trágár szavakat kiabál, és közben hadonászik a kezével, s ennek következtében oda sem figyelve leveri az asztalra kihelyezett vázát, amennyiben szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki az erőszakos magatartás tanúsítására - azaz a vázát, mintegy véletlenül verte le - nem bűncselekményt, hanem szabálysértést követett el. Ebben az esetben a kihívó közösségellenesség nem az erőszakon - a váza eltörésén alapult, hanem az ezt megelőző kiabáláson, trágár szavak használatán.

Könnyű testi sértés esetén szintén erőszakos magatartást tanúsít az elkövető. Amennyiben azonban az elkövetéskor csak a személyes konfliktus miatt tanúsít személy elleni erőszakos magatartást, pl. féltékenységeben arcul üti a sértettet, nem a közösségi szabályok semmibe vételére irányul a cselekvése, így garázdaság bűncselekményét nem valósítja meg.

A garázdaság dolog elleni erőszakkal történő elkövetése felveti a szándékos rongálás szabálysértése (Szabs.tv. 177.§ (1) bek. b) pont második fordulat) egyidejűleg történő megállapíthatóságának kérdését.

A 34/2007. BK vélemény, valamint az EBH2013.B.12. szerint amennyiben a garázdaság bűncselekményének elkövetésekor az elkövető szabálysértési értékhatárt meg nem haladó rongálási kárt okoz, a garázdaság mellett a rongálás szabálysértésének a megállapítására nem kerülhet sor. A dolog elleni erőszakos magatartás fogalmába ugyanis a szabálysértési értékhatárt meg nem haladó - csekélyebb károkozás, beletartozik. A BK vélemény szerint: „Ha a garázdaságot dolog elleni erőszakos magatartással követik el, és ez utóbbi csupán szabálysértést valósít meg, a garázdaság mellett a rongálás szabálysértésének a megállapítására nem kerülhet sor. A dolog elleni erőszakos magatartás fogalmába ugyanis a - csak szabálysértést megvalósító - csekélyebb károkozás, jelentéktelen állagsérelem beletartozik.”

Az EBH2013.B.12.I. hivatkozva a fenti BK véleményre úgy fogalmaz: „A garázdaság vétségeként értékelt cselekvőség folyamatában a dolog elleni erőszakkal okozott szabálysértési értékhatárt meg nem haladó kár - a beolvadás folytán - a rongálással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés megállapítását nem teszi lehetővé [1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés; 2012. évi II. törvény 173. § (1) bekezdés b) pont, 34/2007. BK vélemény].”

A garázdaság szabálysértés és bűncselekmény esetében egyaránt közös tényállási elem, hogy a magatartásnak alkalmasnak kell lennie a megbotránkozás, illetve riadalom keltésére, így egy családi ház szobájában - ahol, annak észlelésére nincs mód gyakorlatilag nem követhető el.

E cselekmények elbírálásánál is különösen fontos az elhatárolás, mivel az állampolgárok a közbiztonságra és rendre nagyon érzékenyek. Érdekes ellentét az annak, hogy e cselekmények esetében a tanúk igyekeznek a vallomás tétele alól kibújni, hozzátevé ezen megállapításhoz azt, hogy a garázda jellegű cselekmények esetében a tanúk egy része egyben elkövetője is a cselekménynek, jellemző a nagyobb mértékű alkoholfogyasztás, ami bizonyítási lehetőségeket erősen korlátozhatja.

A garázdaság vétségének a rendzavarás szabálysértéstől való elhatárolása is okozhat fejtörést.

Általában akkor jelent problémát, ha a verekedés nyilvános helyen következik be.

A rendzavarás szabálysértést a Szabs.tv 169. § szabályozza, mely szerint:

(1) Aki

a) verekszik, továbbá aki mást verekedésre felhív,

b) rendzavarás vagy garázdaság esetén a hatóság vagy az eljáró hivatalos személy intézkedésével szemben engedetlenséget tanúsít,

c) a gyülekezési jogról szóló törvény hatálya alá tartozó rendezvényen vagy a sportrendezvények biztonságáról szóló kormányrendelet hatálya alá tartozó sportrendezvényen az arcát olyan módon eltakarva jelenik meg vagy tartózkodik, amely alkalmas arra, hogy megghiúsítsa a személyének a hatóság vagy az eljáró hivatalos személy által történő azonosítását, szabálysértést követ el.

(2) Aki nyilvános rendezvényen

a) lőfegyvert vagy robbanóanyagot, illetve az élet kioltására vagy testi sértés okozására alkalmas eszközt tartva magánál jelenik meg,

b) a rendező szerv, illetve a rendőrség biztonságra vonatkozó felhívásának, rendelkezésének nem tesz eleget,
szabálysértést követ el.

A rendzavarás szabálysértés esetében elhatárolási feladatot jelenthet a garázdaság bűncselekmény illetőleg a könnyű testi sértés vétsége tekintetében.

A garázdaságtól való elhatárolás kérdésében szintén az vizsgálendő, hogy pl. a Szabs.tv.169.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti verekedés a kihívó közösségellenességet hordozó garázdaság részeként valósul meg, illetőleg személyes konfliktus torkollik egy kisebb társadalmi veszélyességű pofozkodásba.

BH2007. 110. kimondja „Kihívó közösségellenesség hiányában nem valósítja meg a garázdaság büntetettét annak az elkövetőnek a magatartása, aki a köszönését nem fogadó sértettet - emiatt vitatkozás közben - arcul üti.

Amennyiben könnyű testi sértés miatt a sértett magánindítvánnyal él, a cselekmény szabálysértésként nem bírálható el.”

A rendzavarás szabálysértés és a könnyű testi sértés vétsége

Ezen cselekményeknél a szabálysértés tényállás olybá tűnik, mintha a könnyű testi sértés előzménye lenne. A fő különbség azonban nem ebben mutatkozik meg. A testi sértés természetesen feltételezhet megelőző verekedést - azaz kölcsönös cselekményt vagy verést.

A szabálysértésnek azonban nincs materiális eredménye, az annak nem feltétele. Amennyiben a verekedés nem okoz sérülést, a szabálysértés megállapítható. További egyedi mérlegelés kérdése lehet annak eldöntése is, hogy a rendzavarás vagy tetteleges becsületsértés valósult-e meg. Ez azonban nem egy újabb értekezés témáját vetné fel.

További különbségként vehető figyelembe, hogy míg a szabálysértés hivatalból, addig a könnyű testi sértés vétsége magánindítványra üldözendő.

Összegzés

Arra kerestem válaszokat az egyes tényállásoknál a szabálysértési és a büntetőügyek történeti különválásának hátterével, hogy a mindennapi döntéshozatal során a döntéshozó előtt milyen problémák, és mellette milyen segítségek állnak. A mindennapi gyakorlat mellett azért találtam fontosnak felvázolni a történeti előzményeket, mivel a jelen helyzet kialakulásában jelentős szerepük volt.

A gyakorlatban azonban kiemelkedő jelentősége van, a feljelentésben foglaltak pontosságának, a helyszínen rögzítettek, az akkor és ott tett nyilatkozatok állnak legközelebb a valósághoz. Az idő múlásával az emlékezet lyukacsossá válik, és a büntetés sem tölti be célját.

Az egyes esetekben nem kerülhető meg a mérlegelés, annak ellenére sem, hogy a Kúria Büntető Kollégiuma által kiadott vélemények, elvi állásfoglalások, jogegységi határozatok megadják a fő támpontot, s nélkülük az egységes gyakorlat csak megvalósíthatatlan elképzelés lenne.

I. HIVATKOZOTT IRODALOM

dr. Máthé-Dr. Szabó: A szabálysértési jog problémáiról- Megjelent: Belügyi Szemle 1986/7.

II. FELHASZNÁLT JOGSZABÁLYOK JEGYZÉKE

- *A kihágásokról szóló 1879. évi XL. törvénycikk (a továbbiakban Kbt.)*
- *A büntetőtörvénykönyv általános részéről szóló 1950. évi II.tv (a továbbiakban Bt.)*
- *A bíróságokról és azok eljárásáról szóló 1951. évi 35. tvr. és a végrehajtása tárgyában kiadott 59/1952. MT (KESz)*
- *A Büntető perrendtartásról szóló1951. évi III. tv.*
- *A kihágás intézményének és a kihágási bíráskodásnak megszüntetéséről szóló 1955. évi 17. tvr.*
- *A Büntető Törvénykönyvről szóló1978. évi IV. törvény*
- *A szabálysértésekről szóló 1968. évi I. tv.*
- *Az egyes szabálysértésről szóló 17/1968. (IV.14.) Korm. sz. rendelet*
- *A szabálysértésekről szóló 1999.évi LXIX. tv.*
- *Az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII.28.) Korm. sz. rendelet*
- *A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény*
- *2012. évi C. törvény a Büntető Törvénykönyvről*
- *2012. évi II. törvény a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről*
- *A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról 2012. évi CCXXIII. törvény*

Felhasznált további joganyagok, döntések

37.BK

4/1998 BJE

34/2007 BK

EBH2013.B.12.

BH.2007.110